

slavili težko pričakovano društveno 30letnico. Deževno vreme je žal zmotilo marsikoga, da ni prišel. Vendar je bila udeležba naravnost veličastna. Preko 300 jih je prišlo, da je bilo vso slavo kot pravi narodni tabor. Pozdravil in naznanil častne člane je Sprogar, deklamirala sta Gašparič in Bogatinova, prekrasen slavnostni govor je imel g. Jeraj. Sledila je igra »Pri kapelici« v režiji gđe. Katike Medvedove. Namenoma ne bomo nikogar imenovali po imenu, samo to vsem skupaj rečemo: Sijajno ste se odrezali! Še večkrat kaj takega. Le nikdar ne pozabiti, kar vam je zanosno povedal eden iz vaše sredine: V teh težkih časih, ko vse poka, krepko stojmo! Delajmo! Gotovo čas nam da peroti, in takrat se dvigamo! Da, tako je! Tako bodi!

Dol pri Hrastniku. Iz svojega poletnega spanja se je prebudil tudi dramatski odsek našega društva ter že prav pridno vadi obsežen program, katerega namerava predvajati občinstvu prihodnjo nedeljo dne 1. oktobra kot otvoritveno predstavo letošnje gledališke sezone. Program je izredno pester in vsebuje razne zanimivosti kakor: nastop Kitajcev, petje mornarjev, komični dueti, kupleti za godbo itd. Igralci in pevci se vneto pripravljajo na nastop, ki naj pokaže, oziroma pridobi simpatije občinstva ne le za otvoritveno predstavo, ampak tudi za vse prireditve v letošnji sezoni. Torej, če hočete za kratek čas pozabiti svoje skrbi, vas vabimo dne 1. oktobra v Društveni dom, da se pošteno razvedrite, saj razvedrila smo v sedanjih težkih razmerah vsi prepotrebni.

Najvišja gora še vedno nepremačana.

Dosedaj se še ni posrečilo, da bi bil človek stopil na najvišjo goro na svetu, na Mount Everest v Himalajskem pogorju v osrednji Aziji. Tokratna četrta ekspedicija, ki si je stavila nalogo, da bo osvojila 8845 m višino, se je morala vrniti nazaj na Angleško, ne da bi bila zmagala zadnjih par sto metrov. Člani najnovejše ekspedicije so prodrli po nepopisnih težavah 8500 m visoko, zmago nad zadnjim grebenom jim je onemogo-

čilo vreme. Morali so se vrniti, da ne bi bili porinili v resno nevarnost radi mraza in sneženih viharjev, že itak oslabljeno življenje preveč izmučenih hriboolazcev.

Dviganje na vrh Himalaje je izredno težavno. Izključeno je, da bi se popejlala ekspedicija s pomočjo gorskih železnic in avtomobilov v bližino višin, kakor je to n. pr. mogoče v Evropi. Vsak korak stoterih kilometrov dolge poti do vznožja je mučen in izčrpa še tako utrjenega hriboolazca. Celi tedni pretečejo, predno dosežeš do točke, odkoder prične pohod navzgor in so dosežena taborišča, iz katerih namerava ekspedicija osvojiti zadnjih 500 do 600 m. Vremenska napoved za toliko časa je izključena. Zadnji ekspediciji je iztrgalo popolno zmago iz rok naenkrat in nepredvideno nastalo viharo vreme. Ko so bili hriboolazci že tako daleč, da bi pripelzali na najvišji vrh v dnevnih pohodih, se je spremenilo vreme in je celo podjetje padlo v vodo. Treba še poudariti, da je bila tokratna ekspedicija izborna opremljena in je razpolagala z izkušnjami treh, ki so se bile lotile istega podjetja pred njo.

Med sedanjo četrto ekspedicijo in njeno prednico je razdobje devetih let. Ekspedicija pred 9 leti je zahtevala 2 smrtni žrtvi. Od taborišča v višini 8170 m so delali poskuse, da bi zmogli zadnjih 800 m. Težkoče, katere povzroča razredčen zrak, so bile nepremostljive. 8—10krat je bilo treba dihati, da je bil omogočen 1 korak in pri vsakem 25. koraku je bilo treba počivati par minut, sicer sta stakala srce in pljuča. Po preplezanju 300 m so bile moči 3 mož,

ki so se bili odpremili na vrh iz zadnjega taborišča, izčrpane. Prav s poslednjimi močmi se jim je posrečilo, da so se še vrnili v oporišče. Drugi dan za tem sta se lotila poslednje višine druga dva člana ekspedicije. Začela sta dvig pri dobrem vremenu. Pozneje se le se je prevlekel vrh z oblaki in se je razčistil za kratko časa. V minutah razblinjenja oblakov so videli tovariši izpod šotora v taborišču, kako sta se pregibali dve piki po sneženem polju in brž jih je zopet vzela megla. Nista se več vrnila. Od izginutja je minulo 9 let in zadnja ekspedicija je naletela na eno gorsko palico, ki je bila povsem nepoškodovana in zadnji preostanek obeh ponesrečencev. Oba sta morala v megli zaiti v prepad kakkega ledenika, kjer sta zmrznila. Je mogoče celo, da sta bila prav na vrhu, in sta smrtno ponesrečila še le na povratku?

Borba za zmago nad najvišjo višino na svetu traja še le 12 let.

Prva ekspedicija na Mount Everest se je podala na pot leta 1921. Dosegla je 7400 m in najbolj ljuti sneženi viharji so jo prisilili, da se je vrnila. Bil je to prvi preiskovalni pohod v povsem neznanu pokrajino.

Druga ekspedicija leta 1922 se je povzpela 8300 m visoko. Zastonj je poskušala, da bi bila prodrla višje. Ogromen plaz prahu je uničil kolono nosačev. Po tej nesreči so se ustavili domačini, da bi šli naprej in člani ekspedicije so bili primorani na povrat.

Doslej so zahtevale Mount Everest ekspedicije 30 smrtnih žrtev. Dejstvo je, da človek ne bo poprej miroval, dokler ne bo stopil čisto na vrh na svetu najvišje gore.

Vurberg. Te dni je obiskala naš Vurberg bela žena z bridko koso. Nit življenja je stekla Krambergerju Janezu, posestniku v Kr-

čevinah št. 99, ki je bil rojen pri Sv. Barbari v Slov. goricah leta 1883. Svojo blago dušo je izdajal dne 20. septembra 1933. Bil je še krepak, čeprav je čas naprtil na njegova pleča že peti križ. Težka bolezen ga je spravila v prerani grob. Bil je miroljuben, tih mož; v javnosti se ni dosti udeleževal, zato pa je tem bolj ljubil svojo grudo in jo skrbno negoval.

»Gospica, vam je najbrž slabo! Pridite, v avtomobilu vas bom odpeljal na vaš dom.«

Ne da bi čakal na odgovor, je zagrabil deklino za drugo roko in jo je odvedel v pripravljeni avto. Nesrečnica, umeten ubrizgali injekcija je začela po njej delovati, vendar je še imela toliko moči, da je zaklicala na pomoč. Klice je čul stražnik in se je prebil do skupine, ki je hotela ugrabljeno potisniti v avto.

Slepec, ki je med tem spregledal, in njegov lepo oblečeni pomagatelj sta izprevidela, da sta zašla v zagato in v nevarnost, da padeta pravici v roke. Spustila sta deklino,

čednosti in grehe, on strne vse usode posameznikov v eno skupno usodo, katero soustvarjati ima vsak pravico in dolžnost.

Nisem mogel drugače, moral sem poseči v to, kar sem doživel danes. Tako je torej Hubert postal že sin gozda!

Pomladanski vihar, ta vihravi otrok južnih krajev, je bučal med vejevjem dreves in me je zavijal v oblake snega. Bila je grapava pot.

Prišel sem do kočice na barju. Dve okni sta bili razsvetljeni. Potrkal sem.

»Hoj, Grčar, pred vrati stoji Hubert! Odprite! O neki stvari bi se še rad porazgovoril z vami.«

V kočici je začelo ropotati in drsati. Slišal sem godrnjati in govoriti, spravljati v kraj in šundrati po veži. Najbrž sta začela šele pospravljati! Nazadnje so se vrata odprla.

Med vrati je stala žena z lučjo v roki

»Oh — gospod Hubert! — Nikari ne zamerite, moj mož že spi!«

»Saj ni res!« je zarenčalo za njo v veži. »Ne spim! Jaz — jaz stojim tu med durmi!«

»Pijan je!« je rekla žena.

Stopil sem v temno vežo, se spoteknil nad večjo krompirja in nad neko košaro in bil vesel, ko sem prišel v razsvetljeno izbo. Prav zanikarno je bilo v njej. Grčar je slonel ob mizi. Res ni bil več trezen.

»Kaj pa bi radi?« je vprašal. »Vse je že nasekano — vse nasekano!«

Sedaj mi je bilo res žal, da sem prišel semkaj. Težko je hoditi za izgubljenimi ovcami, in tudi hvaležno ne vselej; to je izkusila danes popoldne Erika Grubečnik, sedaj pa sem izkušal še jaz.

»Kje je Bianka?« sem vprašal.

»Okrog se goni!«

»Tako! — Zaradi nje sem prišel semkaj. — Imam dobro službo v mestu zanj.«

»Noče služiti! Doma hoče biti.«

»Da, potem pa bosta morala iz hiše. Tako je rekel danes Belčar!«

Stari je preteče stresel s pestmi.

»Belčar — Belčar!«

»Hudič naj vzame Belčarja!« je rekla žena.